

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 14^{ην}/ 27^{ην} Ἰουνίου 2019, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἱερόν ναόν, τόν εὕρισκόμενον εἰς τήν καρδίαν τῆς πόλεως Ἰεριχοῦς καί παρά τήν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου.

Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τόν ἅγιον Ἐλισσαῖον, υἱόν Σαφάτ ἐκ γῆς Ἀελμούθ, ὡς μέγαν προφήτην, κληθέντα εἰς μαθητείαν ὑπό τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἀνταποκριθέντα εἰς τήν κλήσιν καί μαθητεύσαντα παρ' αὐτῷ καί ποιήσαντα μέγала σημεῖα καί θαύματα τῆ θείᾳ Χάριτι εἰς τήν περιοχὴν τῆς Ἰεριχοῦς καί τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐξ ὧν μνημονευτέα τῆς μετατροπῆς τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς τῆς Ἰεριχοῦς ἐκ πικρῶν εἰς γλυκέα καί ἐκ βλαβερῶν εἰς πόσιμα, τῆς θεραπείας τοῦ λεπροῦ Νεεμάν, βασιλέως τῆς Συρίας, καί τῆς διαβάσεως τοῦ Ἰορδάνου ἐπὶ τῆς μηλωτῆς τοῦ Ἡλιοῦ, τήν ὁποίαν, ὡς ἐζήτησεν, ἐπέταξεν εἰς αὐτόν ὁ προφήτης Ἡλίας μετὰ διπλῆς τῆς χάριτος αὐτοῦ, ὅτε ἀνελήφθη ἐν πυρίνῳ ἄρματι εἰς τόν οὐρανόν, (Βασιλειῶν Δ', 11-14).

Εἰς τόν ὡς ἄνω Ναόν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς του Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου καί τοῦ π. Κυριακοῦ, ὧν προΐστατο ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ὡς τοῦ π. Γιοῦσεφ Χόδαλη, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου Εὐλογίου καί μετέχοντος ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς Κοινότητος Ἰεριχοῦς καί ἀλλαχόθεν καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Πρός τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί:

«Χαίροις, ὦ Ἐλισσαῖε, ἐπιδεδειγμένος τήν ἰσάγγελον ἐπί γῆς

πολιτείαν ἐν σαρκί τε βιώσας ὡς ἄριστος. Ἄυλόν σου τό ὄμμα τῆς ψυχῆς Προφήτα φυλαξάμενος, τῆ τοῦ Πνεύματος αἴγλη προορᾶν ἠξιώθης τά μέγιστα», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς βιβλικῆς πόλεως Ἰεριχοῦς, ἔνθα «τά ὕδατα αὐτῆς ἀλμυρά ὄντα, ἰάσατο», ἵνα πανηγυρικῶς ἐορτάσωμεν τήν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἰερᾷ Μονῇ.

«θαυμαστός ὁ θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36), λέγει ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ. Ὅντως ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος διακρίνεται μεταξύ τῶν ἀγίων προφητῶν, διότι μέγала καί τεράστια ἐποίησεν ὁ θεός διά χειρός τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ Προφήτου, τοῦ ὁποίου ἡ χρῖσις εἰς τό προφητικόν ἀξίωμα ἐγένετο κατ' ἐντολήν τοῦ θεοῦ ὑπό τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγένετο διάδοχος. «Εἶπε Κύριος τῷ Ἡλίᾳ· πορεύου, ἀνάστρεφε εἰς τήν ὁδόν σου... καί χρίσεις τόν Ἐλισσαί υἱόν Σαφάτ, χρίσεις εἰς προφήτην ἀντί σου», (Γ' Βασιλ. 19,16).

Ὡς γνωστόν ὁ Προφήτης Ἡλίας εὔρεν τόν Ἐλισσαῖον ἀροτριῶντα τόν ἀγρόν αὐτοῦ εἰς τήν κοιλάδα τῆς περιοχῆς τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καί ἐκάλεσεν αὐτόν νά τόν ἀκολουθήσῃ, ρίψας ἐπ' αὐτόν τήν μηλωτήν του. «Καί κατέλιπεν Ἐλισσαίέ τάς βόας καί κατέδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ καί εἶπεν: καταφιλήσω τόν πατέρα μου καί ἀκολουθήσω ὀπίσω σου· καί εἶπεν Ἡλιού· ἀνάστρεφε ὅτι πεποίηκά σοι [προφήτην]», (Γ' Βασιλ. 19,20-21). Τό γεγονός τοῦτο καταδεικνύει ὅτι ὁ Ἐλισσαῖος ὑπῆρξεν οὐχί μόνον διάδοχος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀλλά καί ὄργανον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, δηλονότι δοχεῖον τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ του θέτει τούς προφήτας ἀμέσως μετά τούς Ἀποστόλους λέγων: «καί οὐς μὲν ἔθετο ὁ θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας...»,

(Α' Κορινθ. 12,28). «Διώκετε τήν ἀγάπην· ζηλοῦτε δέ τά πνευματικά, μᾶλλον δέ ἵνα προφητεύητε», παραγγέλλει καί πάλιν ὁ Παῦλος (Α' Κορινθ. 14,1). Καί ἀλλαχοῦ λέγει: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολιῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπί τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Εἰς τούς θεοπνεύστους τούτους λόγους τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν καταδείκνυται ἐναργέστατα, ὅτι τόσον οἱ Ἀπόστολοι, τά ἡγιασμένα σκεύη τῆς Χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσον καί οἱ προφήται, τά θεόπνευστα ὄργανα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ἀποτελοῦν τούς θεμελίους λίθους, ἐν ᾧ ὁ Χριστός ἀποτελεῖ τόν ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐπί τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὅλον τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία συγκροτεῖ εἰς μίαν ἀρμονικὴν καί ἀδιάσπαστον ἐνότητα τήν Καινὴν καί τήν Παλαιάν Διαθήκην. «Ἀμὴν γάρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπό τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται», (Ματθ. 5,18).

Τιμᾶ καί γεραίρει ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν μνήμην τῶν ἁγίων προφητῶν καί δὴ τοῦ ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου, διότι οὗτοι ἀνήκουν εἰς τό οὐράνιον σῶμα τῶν «ἁγίων καί οἰκείων τοῦ Θεοῦ», (Ἐφεσ. 2,19). Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἱεροῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «χαίροις Ἐλισσαῖε πάνσοφε· σύ γάρ καθάρας τόν νοῦν ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, ὑπεδέξω ἔνδοξε, τάς αὐγάς τάς τοῦ πνεύματος, τοῖς ἐφεξῆς τε πᾶσι μετέδωκας καί ὅλος ὡφθης φωτοειδέστατος· ὅθεν ἐσκήνωσας πρός τό φῶς τό ἄδυτον, ὑπέρ ἡμῶν πάντοτε δεόμενος τῶν εὐφημούντων σε».

Πρός αὐτό τοῦτο τό «φῶς τό ἄδυτον», δηλονότι τήν μυστικὴν ἡμῶν ἔνωσιν μέ τόν Θεόν ἐν τῷ οὐρανῷ καλούμεθα καί ἡμεῖς ὑπό τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα σκηνώσωμεν εἰς τάς «αἰωνίους σκηνάς», (Λουκ. 16,9).

Ἡ δέ ἐπί γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ σκηνή, ἐντός τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ὁ καθαρισμός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων

ἡμῶν ἐκ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν λέπρας, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ σήμερον ἐορταζόμενος προφήτης Ἐλισσαῖος ἀνεδείχθη μεταξύ ἄλλων καί θεραπευτής τῆς νόσου τῆς λέπρας κατά τήν μαρτυρίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «καί πολλοί λεπροί ἦσαν ἐπί Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ, καί οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμάν ὁ Σῦρος», (Λουκ. 4, 27).

Ἐν τῇ καθολικῇ ἐπιστολῇ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, οἱ προφήται προβάλλονται ὡς παραδείγματα πρὸς μίμησιν: «Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας καί τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου», (Ἰακώβ. 5,10). Τοιοῦτον παράδειγμα κακοπαθείας καί μακροθυμίας ἀλλά καί μεσιτείας πρὸς τόν θεόν ὑπέρ τῶν ἀσθενούντων, ἀδικουμένων καί ὑπό πλημμελημάτων δοκιμαζομένων ἔχομεν τόν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης ἅγιον Ἐλισσαῖον, τόν προφήτην.

Παρακαλέσωμεν, λοιπόν, τόν ἅγιον Ἐλισσαῖον καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτοῦ εἶπωμεν: «Προφήτα, κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης, οὐδέποτε χωρίζη καί ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι ἀεί παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τήν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν». Ἀμήν. Ἔτη Πολλά.

Πρό τῆς ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τήν εὐχήν τῶν ὀπωρῶν, κυρίως σταφυλῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος τοῦ προσκυνήματος Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καί ἄλλους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας